

No, no quiero

Direcció i guió: Belén Santos **País:** Espanya **Durada:** 74 min **Any:** 2023 **Gènere:** Documental **Interpretació:** Documental **Música:** Sergio de la Puente **Fotografia:** Vanessa Alami **Distribuïdora:** Vértigo Films **Estrena a Espanya:** 24/11/2023
No recomanada per a menors de 12 anys, i especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere
Versió original en espanyol

SINOPSI

Documental que ens apropa a la realitat dels matrimonis forçats mitjançant l'experiència de quatre dones. Elles van ser capaces de rebel·lar-se a aquesta imposició, enfrontant-se a les seves famílies, deixant-ho tot i començant soles una nova vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Quatre dones narren els seus matrimonis forçats en el documental 'No, no quiero'

Aquest octubre arrenca el rodatge d'un llargmetratge que dirigeix Belén Santos i busca denunciar com aquesta forma d'abús es manté actualment

El proper 8 d'octubre arrenca a Barcelona el rodatge del llargmetratge documental **No, no quiero**, de **Belén Santos**, produït per Vértigo Films. Es tracta d'una pel·lícula dedicada als **matrimonis forçats** que analitza aquesta problemàtica a través dels testimonis de quatre dones que, d'una manera o altra, van ser víctimes d'aquesta pràctica, i van ser casades amb homes que ni tan sols coneixien.

Les protagonistes de **No, no quiero** es diuen **Amy, Aya, Jamila i Maria** i cadascuna narrarà un cas diferent de matrimoni forçat. Un tipus d'abús que segueix d'actualitat al segle XXI i l'actual Codi Penal espanyol recull com a delictes de manera explícita a l'article 172 bis. **Belén Santos s'ocupa del guió i la direcció del documental**, Vanessa Alami de la direcció de Fotografia, Nora Haddad Casadevall i Juno Álvarez del So, Lucas Di Primio del Muntatge i Miguel Ángel Morales González és el Cap de Producció.

La directora ha explicat que la motivació de la pel·lícula és denunciar com els matrimonis forçats són una forma d'esclavitud moderna. **Un problema que no només es dona als països on es considera una tradició, sinó que s'estén cap a altres on les famílies més tradicionals porten aquesta pràctica allà on migren**”.

Les joves d'aquestes famílies “són les que un dia de sobte descobreixen que s'hauran de casar amb un home que ni coneixen. Hauran de deixar els estudis. **La seva vida ha deixat de ser seva i ja no podran prendre decisions sobre el futur**. Les conseqüències no només són físiques, quedant exposades a més violència masclista, sinó també psicològiques, i a vegades de per vida”, comenta Santos.

Per a la directora “es tracta d'una realitat força desconeguda a occident, però que existeix i davant la qual algunes persones intenten lluitar. Aquest és el cas de les nostres protagonistes, quatre dones joves que a més ho van patir en primera persona. **No, no quiero mostrarà aquesta realitat donant-los veu**. Apropar-nos a les vostres vides suposa l'oportunitat d'intentar entendre de primera mà per què es duen a terme aquestes pràctiques”.

Aquest serà el segon llargmetratge documental per a Belén Santos després de Los dioses de verdad tienen huesos (2010). La cineasta també ha desenvolupat projectes audiovisuals i documentals per a organitzacions no governamentals i altres organismes, a més de produir projectes propis. Les seves pel·lícules s'han estrenat a Festivals com el Festival Des Films Du Monde de Mont-real, la Seminci de Valladolid o el Documenta Madrid. En la seva carrera com a productora i curtmetratgista destaca *Simfonia desconcertante* (2004), que va rebre nombrosos premis.

Redacció Cine con Ñ